

פרשת כי תבוא

"בבוקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר
מפחד לבבך אשר תפחד.." (דברים-כ"ח,ס"ז)

כוחה של התקווה היא לחזק במצבים קשים בהווה, מתוך ציפייה לעתיד טוב יותר.
ככל שטווח התקווה מכוון לעתיד קרוב יותר, הוא מרמז על מצוקה גדולה יותר.
ציפייה מבוקר לערב, ומערב לבוקר מספרת על מצוקה שאין לה פתרון,
ואף לא תקווה.

שעור פרשת השבוע: תרצה אורן

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	18.38	זמן תפילין/טלית	5.34
מנחה א' 14.00	ב' 18.45	סוף זמן ק"ש	9.30
ערבית ושיעור הרב		שקיעה	18.50←18.56
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	13.15
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	18.40
מנחה	17.55, 13.30	צאת הכוכבים	19.13
לימוד 'דור לדור'	17.30	ערבית	20.10
שיעור הרב ארי	18.50		
צאת השבת	19.32	שחרית נוער בבית הספר (החדש)	7.30

אחות תורנית- חגית קאופמן

שבת
שלום

הר אריזת והר ציבאל – ומה שמיניהם

כולנו זוכרים את תיאורם של חז"ל על מעמד הברכה והקללה שעם ישראל מצווה לערוך עם כניסתו אל הארץ. שישה שבטים עומדים בראש הר גריזים ושישה נוספים בראש הר עיבל כאשר הלוויים עומדים בתווך עם ארון ה' ואומרים את שנים עשר ה'ארורים' – תחילה בלשון ברכה ולאחר מכן בלשון קללה. התמונה שמצטיירת במוחנו היא מאוד מאוזנת. שני הרים, שישה שבטים על כל הר והלוויים והארון באמצע. תיאור זה ממחיש בצורה נפלאה את בחירתו של האדם העומד בתווך בין הברכה והקללה, הטוב והרע, וזכות הבחירה נתונה בידו אם לפנות לימין או לשמאל, כעמידתם של הלוויים בעמק, בין שני ההרים ופנייתם לנוכחים על ההרים בלשון 'ברוך' או בלשון 'ארור'. נדמה כי לא כולם זוכרים ציווי נוסף שקשור למאורע זה והוא הקמת המזבח אותו מצווה ה' לבנות. היכן ממוקם אותו המזבח? כך מצווה התורה (דברים כז, ב-ח):

והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך והקמת לך אבנים גדולות וישדת אתם בשיד: וכתבת עליהן את כל דברי התורה הזאת בעברך למען אשר תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך ארץ זבת חלב ודבש פאשר דבר ה' אלהי אבותיך לך: והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום **בהר עיבל** וישדת אותם בשיד: ובנית שם מזבח לה' אלהיך מזבח אבנים לא תניף עליהם ברזל: אבנים שלמות תבנה את מזבח ה' אלהיך והעלית עליו עולת לה' אלהיך: וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת לפני ה' אלהיך: וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב:

ציווי זה מתקיים כלשונו על ידי יהושע (יהושע ח, ל-לב):

אז יבנה יהושע מזבח לה' אלהי ישראל **בהר עיבל**: פאשר צוה משה עבד ה' את בני ישראל ככתוב בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר לא תניף עליהן ברזל ויעלו עליו עלות לה' ויזבחו שלמים: וכתב שם על האבנים את משנה תורת משה אשר כתב לפני בני ישראל:

האיזון מופר. הקב"ה איננו מצווה להקים את המזבח בין ההרים, מקום עמידת הלוויים אלא דווקא בראש הר עיבל. לכאורה היינו מצפים שהמזבח יבנה על הר גריזים, הר הברכה ולא על פסגת הר הקללה. מדוע בוחר הקב"ה לצוות על הקמת המזבח והעמדת האבנים עליהם כתובה כל התורה בראשו של הר עיבל? אם נמשיך בכיוון בו פתחנו בתחילת דברינו, נוכל לומר כי הציווי להקים את המזבח ולהניח את האבנים בראש הר עיבל בא לאפשר לאדם שבחר בחירה שגויה לשוב בתשובה. גם מי שבחר לעלות ולטפס בהר הקללה, ולא בהר ה' (מי יעלה בהר ה'!), יכול ללמוד 'בדרך הקשה' את הדרך אל עבודת ה'. הוא עולה ומטפס בעקבות בחירתו השגויה, ולמעלה ממתינים לו האבנים שעליהם כתובים כל דברי התורה והמזבח. דברים אלו הולמים את דברי הגמרא (ברכות דף לד עמוד ב):

מקום שבעלי תשובה עומדין - צדיקים גמורים אינם עומדין, שנאמר: (ישעיהו נ"ז) 'שלוש שלום לרחוק ולקרוב'. לרחוק ברישא והדר לקרוב.

הפיוץ החדש -

ביום ראשון - נערכה אסיפת חברים. על סדר היום: אישור 'מקור עצמי' להשקעות במשק ובקהילה. ובסעיף השני - תכנית 'אב פיננסית' לחומש הקרוב. הוחלט על סכומים סולידיים להשקעות, למרות ההצלחות ב-2011, ולהיצמד לממוצע ההשקעות ה'רב שנתית' בעקבות הירידה הצפויה בהכנסות של 2012. 'תכנית האב הפיננסית' אושרה, והיא משרטטת במהותה את יישום החזון ל 5 השנים הבאות מבחינה פיננסית, כך שנוכל לעמוד במטרות שאותן הצבנו לעצמנו, תוך כדי תיקונים אם יידרשו, באחריות ובזהירות..

בתחילת השבוע, התבשרנו על הקונצרן הגדול במדינה - "אי. די. בי", שנקלע לקשיים ולחובות ענק, בניצוחו של נוחי דנקנר. 'תכנית האב הפיננסית' של נוחי, כללה השקעות מסוכנות בלאס וגאס ובשוויץ, לאחר שהוכתר על ידי התקשורת כבעל 'מגע הזהב' בכל עסק שנפל לידינו. חזונו נשען על האמונה כי הוא חסין מפגעי הכלכלה, לאחר ששרד את המשבר העולמי האחרון, וכי הלקוח הישראלי יאכיל לעד את פרות המזומנים שברשותו - כדוגמת: "סלקום", "שופרסל", ושימשיך לשלוט ללא מצרים בכלכלה הישראלית על ידי חברות התעשייה, הפיננסים, הבניין והתקשורת שבידינו. אלא מאי? היקף חובותינו עולה על שווי אחזקותינו בסכומים מדאיגים, ההולכים ותופחים.. ובקיצור: "פן תאכל ושבעת.. ורם לבבך ואמרת.. כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים, ח'). כספי המשקיעים שהופקדו בידינו, שמשו לנוחי במשך השנים כ- 'מקור עצמי' לא רע, בצורת דיווידנדים והטבות, ל- 'שימושי' השונים.

היכן יועצו הרוחניים, ולוחשי הלחשים, אשר בלעדיהם לא ביצע אף עסקה רצינית? ומה עם כספי הציבור ש"תרם" להם, וירדו לטמיון בין אחוזות הפאר והיכלות השיש שבנו לעצמם, לא הרחק מכאן? האם ייעצו לו גם כיצד להחזיר את הכסף לאנשים שנתנו בו אמון?.. ואולי אף מאותם 'צדיקים' נעלם הפסוק: 'והצנע לכת עם אלוהים'..!

ביום שלישי - נשרפה דלת 'מנזר השתקנים' בלטרון ורוססו כתובות 'תג מחיר' - נראה שקבוצה המרגישה עצמה מקופחת, ונשלטת בידי קיצוניים, משוועת בכל מחיר לתשומת לב מהציבור, עד כדי פגיעה במנזר. האם גם הפעם, בזמן החקירה, תעמוד 'זכות השתיקה' לאותם העבריינים, כך שלא יפלילו את שולחיהם?

יורט קימלמן

מוצאת דת

שיעור הרב ארי- צמוד לצאת השבת.

שיעור לפני סליחות - בשעה 23.00

סדר סליחות בנוסח משולב - בשעה 23.30

נר זיכרון:

כ"ז אלול - יום פטירתה של גניה כהן ז"ל - אמא של יעקב גורן. (תשנ"ד)

איכּוּצֵי תַרְבּוּת לַחֲדָשֵׁי אֵלוּל וְתַשְׁרֵי

יום הזיכרון לחברי הקבוצה – יום שני כ"ג אלול 10.9, יציאה 17: 30 מקו לקו.

ערב סיכום שנה – יום רביעי ב' חוהמ"ס 3.10 בשעה 20: 45-20: בחד"א שמאל .

ליל הושענא - רבה

מוצ"ש כ' בתשרי 6.10 בשעה 20: 45 בחדר אוכל שמאל.

"ימים נוראים" מופע מוסיקלי סביב הפיוטים, התפילות והאווירה של

ימי אלול ותשרי.

ההרכב הנקרא "אנסמבל אלול" מנגן רוק אתני בכלים מגוונים, והוא שיתוף פעולה

בין ארבעה אנשי סעד שחברו לארבעה אנשים מחוץ לסעד .

במופע ישולבו קטעי לימוד קצרים .

מהרו לרשום ביומנים

1. תרבות – דת

הודעות מוצאת רכב

1. עקב עלייתם התלולה של מחירי הדלקים – יתייקר מחיר הקילומטר ב 5 אגורות, לכל סוגי הרכבים החל מה1/9. מחיר 'שעת שימוש' יישאר כפי שהיה.
2. הזמנות רכבים לסוכות יש לבצע עד לתאריך ה19/9- כך שנוכל להתארגן בהתאם.
3. רכבי 7 מקומות ישובצו לחגים, בהתאם לקדימות ההזמנה והקריטריונים שנקבעו, ולכן יש להיות בקשר עם סדרן הרכב סמוך למועד הנסיעה ולברר את סוג הרכב ששובץ.
4. ברישום הנסיעה על הנהג לכתוב את שמו הפרטי ושם משפחתו- בצורה ברורה. אין לחתום בצורה בלתי מזוהה. יש לרשום רק את שמו של הנהג בפועל, ולא את שמו של המחויב בנסיעה.

נסיעה בטוחה

”אחד מלפנינו” – טוביה אלפרט החוטא יואל באטצ

נספר על עצמו:

נולדתי בירושלים בשנת 1944. ניסן תש”ד. אמי ילידת פולין. אבי דור ששי בירושלים מתייחס לצאצאי תלמידי הגר”א. סב סבי, ר’ יצחק מחסלוויץ, למשפחת חשין, קיבל את ברכת הדרך מר’ חיים מוולוז'ין, תלמידו המובהק של הגאון מוילנא בדרכו עם משפחתו ארצה. הצלחתי למצוא במסמכים מאותה תקופה את חתימותיהם של שני בניו אברהם ומשה, ששימשו בוועד הפועל של עלייה גדולה ומפוארת זו. אחות נוספת, שאינני יודע את שמה, היא ושלושת ילדיה, נספו ברעש הגדול.

לעליית תלמידי הגר”א היה תפקיד חשוב בבניית הארץ ובמיוחד בשגשוגה של ירושלים. עלייה שעלתה ארצה לבנות ולהיבנות בה ולא רק ללמוד תורה ולהיקבר בה. נושא זה יקר לי מאד ואני כבר מרגיש שנשחפת.

ילדותי המוקדמת, בימים של טרום מדינה, מלחמת השחרור, עיצבה את אישיותי והשאירה בי חותם עמוק שהשפיע על ערכיי ואהבת ארץ ישראל. תקופה זו גדושה בזכרונות עליהם אני מרבה לספר לכל מי שרק מוכן לשמוע. המיוחד הוא שזה מסופר מנקודת ראות של ילד.

מתרוצצות כרגע בראשי מערבולות של דברים שהייתי רוצה מאד לספר עליהם, על מה לוותר? האם לספר על הסביבה החרדית שגדלתי בה אבל היתה כל כך שונה מהחברה החרדית היום? על בית הכנסת ”זכרון מוישה” המיוחד (שסבי שימש בו כ-40 שנים כגבאי). על ההפגזות הרבות שספג ביתי מהלגיון הירדני, ולמה דווקא בביתי? על חלוקת המים בירושלים הנצורה, ועל ועל... נזכרתי שנתבקשתי לכתוב לעלון, ולא לכתוב ספר.

המניע לכתיבתי הוא מלאת חמישים שנה להצטרפותי לסעד, ובמיוחד חמישים שנות עבודה במטע סעד. הגעתי לסעד ביולי 1962 כנחלאי בגרעין קטן של הצופים הדתיים מירושלים, בתוספת תל אביבים מעטים (חבר נוסף מהגרעין, שמחה בלס).

כחודש לאחר הגעתי, הצטרפתי למטע, ומאז חמישים שנה אני במטע (להוציא חצי שנה סדרן עבודה, ושש שנים-שלושה ימים בשבוע - מורה למלאכה). ברצוני להעלות כמה שמות של חברים שהיו לי שותפים וחברים בחמישים השנים האחרונות. בראשם: **מנחם אפלבוים ז”ל** - מנהלי, שהיה אחד מראשוני ובוני המטעים בנגב, מנכ”ל ארגון מגדלי פירות, סמנכ”ל ”תנובה פירות”, ויקיר ארגון מגדלי פירות (לא פעם התלבטתי אם לכתוב ספר מקביל לספר הבדיחה של דרויאנוב על מנחם).

אהרון פורת - שנים רבות מרכז ענף, אגרונום, מראשי שולחן מגדלי השקד ויקיר ארגון מגדלי פירות. **צפורה בן שלום** - יקירתי שראתה בי פוטנציאל חסידי על אף שהייתי ”מתנגד”. **איציק ברזילי, יעקב גורן, ג’קסון** (שהעניק לי ידע רב בנושא אירלנד). **חיים יקותיאל** - ששימש כמרכז מטע כשנתיים, היחיד שעובד במטע יותר מחמישים שנה. **שמחה בלס** - שנתיים מרכז המטע. **נחום לנדאו** - שימש כמה שנים כמרכז המטע, תלמיד יקר שלי.

ואחרון חביב.. **דודן גולדנברג** - מנהל המטע.

כפי שאתם רואים רשימת המנהלים ארוכה, אז מה איתי? פעם חלופ אמר לי שהוא אוהב לנהל, ספונטנית עניתי לו שאני אוהב לנהל את המנהלים!

הספקתי לראות את חלקת הגויאבות עקורה, את הפקאנים שנשתלו כדי לקבל מכסות מים ונקצרו יחד עם האספסת לטובת הרפת. רב הפקאנים בתוך הישוב הם שרידי הפקאנים הקצורים.

גידלתי אפרסקים, תפוחים, משמש, אגסים, שיזפים, זיתים, וכרם ענבים. כרם מדהים! היפה ביותר בארץ! היה בנוי על עמודים מפירוק מחנות הצבא המצרי, שהובאו יחד עם ציודים נוספים (באישור משרד הביטחון), בראשותו של ראלי, לאחר מלחמת קדש ולפני החזרת סיני למצרים.

ברצוני להזכיר לחברים את חלוקת תפוחי האורליאנס הנהדרים לפני החגים כדי להביא למשפחות מברכת מטעינו. שיזף המריפוזה, חבל על הזמן...

דור שלם של בני משק עברו קבוע בדרכם אל הבריכה וממנה, דרך סככת המיון כדי ליהנות מהפירות. ניצלתי זאת "לחינוך". לא נתתי להיכנס עם אופניים (בטיחות), עמדתי על כך שישטפו את הפרי והזכרתי להם לברך. השתדלתי לתת לילדים את הפרי הטעים ביותר ואני מקווה שזוכרים לי זאת יותר מההטרדה החינוכית. מכאן אתם מבינים ודאי את תסכולי מול מדף הפירות בכלבו.

הסיבה העיקרית של עקירת המטעים הייתה מספר ימי העבודה המרובים לדונם בזני תפוח מסוימים, ובכרם-כשלושים ימי עבודה לדונם. עברנו לגידול שקדים (עוד לפניו מטע של כמאה דונם אבוקדו). לגידול השקד קראתי "הכותנה של המטעים", בגלל מיעוט ימי העבודה לדונם ומיכוננו המלא. בשיא היו לנו 800 דונם שקד נושא פרי, להם בנינו מערך קילוף ופיצוח ועסקנו במסחר. במשך שנים רבות היינו בצמרת מגדלי השקדים והתפרנסנו די בסדר. כמו שקורה לא פעם בחקלאות התנאים השתנו ונאלצנו תוך כמה שנים להיפרד מענף זה.

לאחר למעלה מארבעים שנה שלא הסכמנו לקבל על עצמנו את הפרדס, השתנו התנאים ועשינו מהפכה מדהימה. כרגע יש בסעד כ- 520 דונם אבוקדו, אנחנו מתפרנסים מאבוקדו בכבוד ומאמינים שהפוטנציאל גדול, יען שרוב העולם טרם נחשף לפרי האיכותי והבריא הזה. כ-25 דונם לימון (מתנדנד) וכ-115 דונם קלמנטינה אור המפורסמת. כ-25 דונם אודם, זן חדש. רוב הפרדס צעיר, בעונה זו החלקות הצעירות נכנסות לשנת "נטע רבעי". "אז מה היה לנו?"

במשך עשרות שנים עסקתי ועוסק בפיקוח הדברה. ניהלתי עשרות שנים את סככת מיון פרי (צמוד למכון גזר), בה מיינו כארבעה וחצי חודשים בשנה, מישמש, שיזף, תפוח ענה ואגס. עסקתי כעשור בניהול ייצור בסככת קילוף פיצוח השקד ובעיקר במסחרו. מובן שבמשך השנים היו עליות וירידות, אך אני מודה לקב"ה שאפשר לי לעבוד בענף בו כל יום עסקתי במצוות התלויות בארץ וכל יום הייתי שותף לגידולו של עץ מזרע.

הצלחתי, תוך כדי, לעשות תואר ראשון במדעי הטבע בדגש על מדעי החיים, והשתתפתי בקורסים לחקלאות גבוהה של הפקולטה לחקלאות.

ב'שולחן מגדלי שקד', כחבר בכיר, היתה לי השפעה על התפתחות ענף השקד במישור הלאומי.

הייתי שותף לטיפול כשישה זני שקד, על ארבעה מהם יש לי זכויות מטפחים (זן שקרוי "פט" ע"ש פורת/טוביה). כמעט שני עשורים עסקתי בהדרכת מטעי שקד.

כיום אני מוגדר כ'מנהל מקצועי וכ'משווק' בחצי משרה.

לפני שנים בביקורו של חזן בסעד (ממנהיגי מפ"ם והשומר הצעיר, איש עם שורשים ובעל "גרסה דינקותא") סיפר שבהיותו נער עבד בשדה אצל גוי פולני. יום אחד לתדהמתו ראה את הגוי נשכב על האדמה כשאזנו צמודה לקרקע. שאל אותו חזן: "מה קרה?" ענה לו הגוי: "אני מקשיב לאדמה". בזריזות נשכב חזן באותה תנוחה, הגוי

חייד ואמר, "זו לא אדמתך, לא תשמע. רק באדמתך, בארץ ישראל תוכל גם אתה לשמוע".
נפל בחלקי כנוטע, להיות בקשר בלתי אמצעי עם האדמה, כאשר לא פעם (גם היום) אני רוכן על ברכי וכשלא
רואים מצמיד אוזן...

ממרום חמישים שנותיי בסעד ברצוני לברך ולהתברך בקהילה האיכותית שלנו. לברך את מנהלי המשק
והקהילה, העושים לילות כימים, להצעיד אותנו בשלום בדרך קשה. אל תאבדו סבלנות, הקשיבו לחשיבה
אחרת, הציבור לא רוצה להקשות, אך הוא מגלה מעורבות, ואיננו רוצה להיות חותמת גומי.

"מי ייתן ונמצא מעלת חברינו...."

– באהבה, שנה טובה –

טובה

"ויביאנו אל המקום הזה"
ויתן לנו את הארץ הזאת
ארץ זבת חלב ודבש"

(דברים, פרשת כי תבוא- כ"ו, ט')

לאילנה ויהונתן טובה

מצל טובה

לנישואי הבת של עט בח"ל אביחי עוזרי

לצ"ן ולאייליק הוק ולכל המשפחה

מצל טובה להולדת הנכד

בן לדפנה ועזרא הוק

איחולים מקוריים לראש השנה, מאת: יהודית מוסנלון

מה אני מאחלת לקיבוץ לכבוד השנה החדשה?

ראשית – שמניין קרליבך יתקיים בבית הכנסת המרכזי, ושמאה אנשים לא יצטרכו לצאת מבית הכנסת על מנת ליהנות ממנגינותיו המעוררות של הרב קרליבך, אליהם יצטרפו אחרים שגם אוהבים את מנגינותיו, אך אינם מוכנים לצאת מבית הכנסת המרכזי.

שנית - שיוציאו את המחסומים ביננו לבין ביתו של ליפא, ושהדרכים הפתוחות לא יהפכו לאוטוסטרادات כד שיוכלו המכוניות להיכנס ולצאת בבטחה. בכבישים אלו עוברים המון ילדים מי לבית הספר, מי לבתי ילדים והפעוטונים, ומי לברכה!

שלישית – שבנותינו היקרות תלבשנה בגד יותר צנוע, ולא לפי "המודה" ההמונית שקורצת להם מבחוץ. רבי לוי יצחק מברדיצ'ב אמר, מה הן ראשי התיבות של ס'ע'פ'צ'י? - "סוגר עיניים – פה – צדיק". ועוד קראתי שהבטיח בעל 'השומר אמונים': "מי שהולך ברחוב ומזדמן לפניו מראה לא צנוע, והוא כובש את יצרו ואינו מביט בזה, באותו רגע כל מה שיבקש מה' – יקבלו". בנות עזורנה לנו לקיים את שמירת עיניים....

רביעית – שדלת השירותים בכניסה לבית הכנסת תהיה סגורה! הייתי מאושרת כאשר ראיתי שמשפצים ומחדשים את חדרי השירותים. הייתי בטוחה שישנו גם את הכניסה לשירותי הגברים, אך לדאבון לבי, לא רק שהשאירו את שירותי הגברים בכניסה לבית-הכנסת, אלא שגם אין כנראה בכל הארץ קפיץ שיגרום לסגירת הדלת בכניסה וביציאה. ממש לא מכובד לראות שירותים פתוחים בכניסה הראשית לבית הכנסת. עוד שמעתי מפי הרב 'בן ציון המגיד', שאפילו בבית פרטי כאשר דלת השירותים פתוחה - הופך כל הבית לשירותים.

ולסיום כמה מילים טובות ואיחולים: לעופר 'מנהל הקהילה' וצוותו. לחלופ 'מרכז המשקי' והאנשים האיכותיים שאיתו, שימשיכו לנהל את הצד המשקי והקהילתי בתבונה ובאורך רוח, בעזרת ה' יתברך.

תודה רבה ושנה טובה ומבורכת!

לְקַטֹּרֶה וְנִצְרֵי עֵטְרָן
מֵלֵף טוֹב לְהוֹלֵדֵת הַבֵּן
נִכְדָּ לְאִשְׁרָה וְשִׁמְחָה עֵטְרָן (עֲלֹמִיט)

מה הקשר בין "תור שני" ל"חדרוכל"?

תור שני היתה תורנות של ארוחות הערב, שנעלמו מהנוף עם הפרטת המזון. למרות ההפרטה חדר- אוכל נשאר מקום מפגש אך השתנה בהתאם לנסיבות הזמן. באותם ימים ראשוניים להפרטת המזון, האווירה בקבוץ היתה מלווה בחשש טבעי מהשינוי הצפוי. כרכות תרבות חובבת אוכל (וחדר אוכל) יזמתי את הוצאתו של 'ספר המתכונים של סעד', שיאסוף מתכונים מקומיים של חברים וסיפורי מקום על אוכל. אוצרות הארכיון שלנו סייעו להוציא ספר שאף תמונה או טקסט לא צולמו ונכתבו במיוחד לספר, אלא היו תיעוד אותנטי של ממש.

וכך גם ביקשו לעשות אסי חיים ועופר ורדי מהוצאת "Lunch Box". אסי הינו צלם מחונן שיצא לפרויקט של תיעוד מצולם של עסקים ששורדים שנים רבות. עפר מייסד ההוצאה, עיתונאי ואיש של אוכל. השניים עשו כתבה על שלושה קיבוצים והאוכל שלהם וגילו אוצר שמחכה שמישהו יחשוף אותו. אסי ועופר יצאו למסע מאילת ועד קיבוצי הצפון, כדי להביא את האוכל ואת הסיפורים סביבו. עופר אומר שאוכל קודם כל נוגע ללב ואחר כך מגיע לקיבה. ואני מוסיפה שהספר נוגע גם בעיניים, עיצבו מרהיב ביותר ומרגש. לפני מספר חודשים פנו אלי עופר ואסי, שנודע להם על 'תור שני' שלנו. הגענו יחד לסעד ליום צילומים במטבח. הם צלמו את אילנה גינזברג והקוגלים, את מרים שלמון והחזרת, ושמעו על 'הסעודה האחרונה' של ליפא. הם התעניינו במאכלי חג הפסח שלנו וקיבלו את המתכון והסיפור על ממרח השוקולד האגדי, החרוסת והאטריות.

ביום שישי האחרון התקיים ארוע השקת הספר "חדרוכל" ביפו. אילנה גינזברג, שרה פולק ואנוכי נכחנו ונהנינו. הכיבוד לארוע כלל טעימות מייצגות מתוך מתכונני הספר, על כן הוזמן מסעד קוגל תפוזי וחזרת לאורחי הארוע.

למרבה הפלא, אנו הקיבוץ הדתי היחיד המיוצג בספר (וחבל). העמודים המוקדשים לנו פשוט יפים. קיבלנו ייצוג מכובד לארבעה מתכונים: ממרח שוקולד, חרוסת, חזרת וקוגל. הסיפור שנבחר לייצג אותנו הוא "הסעודה האחרונה" כולל ציטוט של ליפא מ'תור שני'. והתמונה הכי מיוחדת, שאין מלים לתארה, הוא הצילום של מרים שלמון במטבח, לצד מגשי החזרת שהכינה. לא בקלות קיבלנו את התמונה אך היא שווה יותר מאלף מילים. תודה שוב, לאילנה גינזברג, שרה פולק ומרים שלמון.

שיהיה בתאבון ובבריאות שלמה!

ח'ית מולאן - הא

הספר מוצע עתה לחברי הקיבוצים במחיר השקה מיוחד- המעוניינים יפנו לנגה' כולבו. כל המתכונים כשרים!

עם פתיחת אולימפיאדת הנכים. או, מי אתה סר לודוויג גוטמן?

השבוע ב 29 לאוגוסט התחילה אולימפיאדת הנכים ה 14 במספר. הגיעו אליה 4200 אתלטים נכים מכל העולם, אלפי עיתונאים וצפויים להגיע מעל מיליון צופים. בעולם בו הנכים נחשבו כחלשים ובלתי מועילים ובארצות מסוימות, בעיקר הנחשלות ביותר, היו ללעג ולקלס, מי עשה את המהפך והעלה על נס את היכולות הגלומות בהם?

מסתבר שכל האשראי מגיע לסר דוקטור לודוויג גוטמן.

לודוויג גוטמן נולד ב 1899 בעיר הכורים טוסט בגרמניה למשפחה יהודית. בגיל 17 הוא התנדב בבית חולים וראה בפעם הראשונה פצינט מהכורים שמת כתוצאה מסיבוכים של פגיעה בעמוד השדרה והדבר השפיע עליו לכל אורך הקריירה הרפואית העתידית שלו.

כסטודנט לרפואה בפרייבורג גוטמן היה פעיל בהתארגנות יהודית שפעלה כדי להתנגד לאנטישמיות באוניברסיטאות בגרמניה, תוך עידוד חבריו לעסוק בספורט ולהתאמן לא רק כדי להיות בכושר אלא גם כדי לפתח בהם ביטחון עצמי וגאווה בזהותם היהודית. ד"ר גוטמן היה אסיסטנט לנוירולוגיה באוניברסיטה של המבורג, הוא התמחה בנושא שהעסיק את מחשבותיו מאז היה נער, שם עבד עם כמה מהרופאים הגדולים של התקופה. עם עליית הנאציזם הוא מאבד את משרתו וכמו כל היהודים באותה תקופה הוא חיפש חלופה כדי להתפרנס ועבר לבית החולים היהודי של ברסלאו שם הפך כעבור זמן קצר למנהל. ב 1938 הוא הורה לקבל לבית החולים כל חולה שפנה לקבלת טיפול גם אם אינו יהודי, זאת היתה החלטה כלכלית, והיה מוכן להגן עליה גם מול הגסטאפו, שערכו ביקורת למחרת ביצועה כדי לקבל דין וחשבון על 63 החולים החדשים. בנקודה זו כאשר האקלים בגרמניה הפך למחניק יותר ויותר, הבין גוטמן שהגיע הזמן להסתלק. הוא נעזר ב"ועד לתמיכה בנרדפים אקדמיים" והגיע ב 1939 לאנגליה.

באותה תקופה אחוז התמותה כתוצאה משבר בעמוד השדרה בצבא בעלות הברית היה גבוה מאד. גם מי ששרדו את ההלם הראשוני (בערך אחד מחמישה) היתה לו תוחלת חיים של שלושה חודשים, ולא הייתה לו כל תמיכה מצד החברה והמדע הרפואי היה חסר אונים. גוטמן ששמר בלבו את החוויה שחוה בצעירותו כבר התקדם בתחום ועם הגיעו הכל השתנה. הרופא גרמניה הסכים לפתוח מרכז שהתמחה בנושא. באמצעות טיפולים ואימון גופני, אבל גם באמצעות ספורט לשמו – קליעה בחץ וקשת, שחייה ופעילויות שונות באולם ספורט, גוטמן הצליח לרפא את חוליו לא רק בגוף אלא גם בנפש.

בתיאום למשחקים האולימפיים של 1948 שהתארחו בלונדון, 16 אתלטים, גברים ונשים, כיוונו את חיצי הקשתות שלהם בחצר בית החולים, בתחרות ראשונה של משותקי גוף תחתון שהתקיימה אי פעם. ב 1960 באולימפיאדה שהתקיימה ברומה התחילה המהדורה הרשמית הראשונה של אולימפיאדת הנכים.

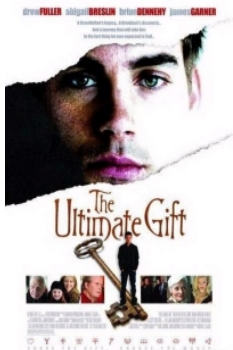
ב 1956 גוטמן קיבל תואר אבירות מהמלכה אליזבת השנייה. גוטמן נפטר ב 1980. הוא היה חלוץ ברפואה, אבל מעל לכל ביכולת שלו ליצור תדמית חיובית של מה שנחשב בעולם כחלש וחולה.

בפעם הראשונה באולימפיאדת הנכים המתקיימת עכשיו יצינו ויכבדו את זכרו של הרופא שהצליח למוטט דעות קדומות והחזיר את הכבוד לנכים.

(הסתמכתי על מאמר באיטלקית של רוסלה טרקטין)

עמיה צמרון

מועדון הסרט הטוב

היום ראשון 9/9/2012 בשעה 17:30 יוקרן מאוצדון אחר הסרט:

"המתנה המופלאה"

ג'ייסון, שאינו זקוק לדבר מלבד כסף, מגיע לדרוש את ירושת סבו, אשר אמורה לסדר את חייו מבחינה כלכלית. אך לסבו היו תכניות אחרות עבורו. בכדי לקבל את הירושה, עליו לעבור סדרה של אירועים אשר דרכם ילמד ג'ייסון על החיים האמיתיים ובסופם אולי יזכה בסכום הנכסף.

סרט מדהים. משחק מעולה של כל השחקנים. סרט דרמה עם נגיעות קלות של קומדיה, והכי חשוב: בעל מסר שחייבים לקחת לתשומת ליבנו.

מעשה באדם עשיר שנפטר ומוריש לנכדו הון. הנכד, כבן 27, שלא עבד יום בחייו, צריך לעבור סדרת משימות על מנת לקבל ירושה, שגם את ערכה איננו יודע.

מנקודה זו מתחיל המסע המיוחד של גיבורנו, שהוא בעיקרו מסע של שינוי.

סרט מסע קלאסי המעביר אותנו יחד עם הגיבור מסע לגילוי עצמי. הסרט מלא במסרים לחיים ומה חשוב בהם באמת: משפחה, אהבה, נתינה, חברים, לימודים, צחוק, חלומות, ערך הכסף והשימוש בו, הוקרת תודה וערך העבודה. מתיקות הוליוודית מלווה את כל הסרט אך הוא מהנה ומרגש.

סרט נפלא, מסע מרגש ומיוחד - מומלץ!

ארה"ב, 2006
 במאי: מייקל או. סייבל
 אורך הסרט: 114 ד'

מתאים לגילאים: נוער, תיכון, מבוגרים

כואב מוזננים!

לידיעת יוצאי מדינות מזרח אירופה וצפון אפריקה

לפני כשנתיים פסק בית המשפט העליון בישראל שישראלים שעלו ממדינות הנ"ל, ומעוד מדינות שהיו תחת כיבוש או השפעה גרמנית בימי מלחמת העולם השנייה (למעט צרפת, אטליה וגרמניה) – יש זכות לקבל גמלה חודשית לכל חייהם כניצולי רדיפות הנאצים.

מי שרואה את עצמו כשייך לאחת המסגרות הנ"ל – יפנה אליי ויקבל חומר המפרט את דרך קבלת גמלה.

חיים נ. אפשטיין

לחצית ולחייט אנדסמן ולכל המשפחה

מזל טוב לבת המצווה של נאמה

הרבה שמחה ונחת

מבצע ניקיון

ביום שני ה- 10.9.12 נפצח במבצע ניקיון המחנה.

ביחד עם ניקיון הלב לקראת הימים הנוראים- ננקה גם את המרחב הציבורי, בבחינת "והיה מחנך טהור"... גם מאשפה מיותרת.

ביום זה אתם מתבקשים להוציא לנקודות איסוף האשפה גרוטאות, קרטונים, רהיטים ישנים שאין לכם צורך בהם, פסולת פלסטיק וחשמל- כל מה שחלמתם לזרוק אך אף פעם לא העזתם מפאת הגודל והמטרד.

הכניסו בבקשה לפחים כל מה שניתן, מלבד מוצרי מתכת

פריטים שאין ביכולתכם להכניס לאשפתון, אנא הניחו כמה שיותר קרוב לפחים מבלי לחסום את הגישה אליהם. אפשר להוציא את הדברים במהלך כל היום והערב. אנו נדאג לפינוי למחרת היום, בע"ה.

אנא זכרו כי גם השבילים והשטח הציבורי שמסביבכם מהווים חלק בלתי נפרד מביתכם, ואם נתקלתם בגרוטאות או מפגעים שונים שמקומם בפח האשפה, זו ההזדמנות לה ייחלתם.

עזרו לנו לעזור לכם, ותהיה לנו סעד יפה ונקה לכבוד החגים!

בתודה ובברכת שנה טובה ומצוחצחת!

11:00: 'אלף-נוי-אלף'

בקרב נפרסם הנחיות פינוי אשפה לימי השגרה.

תודה!

לאיילת דרורי, שבכל יום ששי הכינה עבורנו את המועדון

לקראת השעורים- נקי, מסודר, נעים ומכובד.

בהצלחה בתפקידך החדש ושנה טובה!

דבורה הרצל בשם האסתתיסט בסצורים

לחברים, מתושבים ולאורחים

לקראת ראש השנה, הבא עלינו לטובה, המתפרה יוצאת במבצע במוצרים המתאימים כמתנות לחגים!

90 ₪	: כסוי לפלטת-שבת בד + דוגמא :
75 ₪	: בד כתום-בטיק 100% כותנה :
	2. סינרוול- סינר + שרוול
25 ₪	: לשמירת הבגדים החגיגיים בחג..

ניתן לרכוש בדים שונים במחירים מפתיעים.. ולא נשכח את "ספרי הרך" הידוע כמתנה מקסימה..

וחברו-ספר 'עונות השנה', המתאים כל-כך לתחילתה של שנה טובה.

המתפרה פתוחה מ-07:00 עד 13:00 בצהריים

ברכת שנה טובה ופורייה: רחל וחברות האסתטה

